

בבית המשפט העליון

מ"ח 4132/06

בפני: כבוד השופט א' א' לוי

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

חקיקה שאוזכרה:

[פקודת הראיות \[נוסח חדש\], תשל"א-1971: סעי' 54א\(ב\)](#)
[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סעי' 345\(ב\)\(1\), 347\(ב\), 348\(ב\), 351\(א\), 351\(ב\), 351\(ג\)\(2\), 379](#)
[חוק בתי המשפט \[נוסח משולב\], תשמ"ד-1984: סעי' 31, 31\(א\), 31\(א\)\(2\), 31\(א\)\(4\)](#)

מיני-רציו:

* בתי-משפט – משפט חוזר – עילות לקיומו

* ראיות – עדות – עדות יחידה

בית-המשפט העליון דחה את הבקשה מן הטעמים הבאים:

במקרה דנן, המבקש מנסה לשוות לחוות-הדעת אופי של ראייה חדשה כאשר לא כך הם פני הדברים. מדובר בחוות-דעת אותה כבר ניסה המבקש להגיש לבית-משפט זה בשלב הערעור ואשר נדחתה ע"י ביהמ"ש משני טעמים. ראשית, המבקש לא הציג הסבר מניח את הדעת באשר למועד הצגתן של הראיות רק בשלב הערעור, ושנית, נוכח העובדה כי אין בחוות-הדעת כדי לשנות מן התוצאה אליה הגיע בית-משפט קמא. גם היום אין בפיו הסבר מדוע לא הציגה בפני בית-משפט קמא.

אף לגופו של עניין, אין בחוות-הדעת כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט. סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א-1971 קובע, כי בית-המשפט רשאי לבסס הרשעה על עדות יחידה של נפגע עבירת מין, ובלבד שינמק מדוע החליט להסתפק בעדות זו כבסיס להרשעה. נקבע כי תמיכות ראייתיות לגרסתו של הנפגע, המצטרפות לרושם המהימן שהותירה עדותו, בודאי שיש בהן כדי לספק את דרישת ההנמקה. בענייננו הרשעתו של המבקש לא התבססה בעיקרה על אימות הסימנים אותם פירטה המתלוננת ס' מ', אלא בראש ובראשונה על האמון הגורף והבלתי מסויג שנתן בית-המשפט בעדותה. בית-המשפט גם מצא

תימוכין לעדותה של המתלוננת בעדויות אחיה ואחותה שנמצאו מהימנות, בעדויות בדבר יחסו האובססיבי של המבקש כלפיה, ובתמונות של המתלוננת כשהיא מתקלחת אשר נמצאו בתיקו של המבקש, כמפורט בהכרעת הדין. יתרה מכך, מדובר בחוות-דעת מאוחרת, אשר אינה מתייחסת לתקופה שבה נעשו המעשים בהם הורשע המבקש. לאור כל האמור, ביהמ"ש אינו סבור כי למבקש נגרם עיוות דין כלשהו ודין הבקשה להדחות.

החלטה

כתב-האישום

1. בכתב-אישום מתוקן שהוגש כנגד המבקש לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, יוחסה לו שורה של עבירות מין ואלימות אותן ביצע לאורך שנים בארבעת ילדיה של אשתו מנישואיה הראשונים, וכן בבתם המשותפת. באישום הראשון נטען, כי בין השנים 1989 עד 1996, נהג המבקש לבצע מעשים מגונים בס' מ', ילידת 1976, לגעת באיברי גופה המוצנעים, לחבקה, להפשיטה מבגדיה וכן דרש ממנה לשפשף את איבר מינו. בהיות ס' מ' כבת 15 שנים, הצליח הנאשם לבעול אותה בכך שהחדיר את איבר מינו הן לאיבר מינה והן לתוך פיה, עד שהגיע לסיפוק מיני. מעשים אלה, נטען, בוצעו בתדירות של ארבע פעמים בחודש, גם לאחר שס' מ' עזבה את הבית והתגוררה בפנימייה, ואף במהלך שירותה הצבאי. בגדר אישום זה יוחסו למבקש עבירות של אינוס וניסיון לאינוס, מעשה סדום וניסיון למעשה סדום, תקיפה מינית, וכן עבירות מין במשפחה לפי [סעיפים 345\(ב\)\(1\)](#), [347\(ב\)](#), [348\(ב\)](#), [351\(א\)](#) ו-[351\(ב\)](#) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק). האישום השני שיוחס למבקש עסק במעשים מגונים בכוח שביצע לאורך כשנה וחצי בש' מ', ילידת 1983, בתקיפתה במועדים שונים כאשר לא סרה למרותו, וכן במעשי סדום שביצע בה. בגדר אישום זה יוחסו למבקש עבירות של מין במשפחה, וכן עבירה של תקיפה לפי [סעיפים 351\(א\)](#), [351\(ג\)\(2\)](#) ו-[379](#) לחוק. באישומים השלישי, הרביעי והחמישי יוחסו למבקש עבירות נוספות שנטען כי ביצע כלפי ילדיו האחרים. באישום השישי יוחסו למבקש עבירות של הדחה בחקירה ושיבוש מהלכי משפט, בכך שאיים על אשתו לבל תתלונן על מעשיו, ובאישום השביעי יוחסה לו עבירה של הטרדת עד.

ההליכים בפני בית-משפט קמא

2. המבקש כפר בעובדות כתב-האישום, וטען כי מסכת האישומים נגדו מקורה בקנוניה שרקמו נגדו אשתו וילדיה במטרה לנשלו מרכושו ולאפשר לאשתו לחזור אל בעלה הראשון.

בית-משפט קמא דחה טענה זו והרשיע את המבקש בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון והשני, וכך בעבירות של הדחה ושיבוש הליכי חקירה שיוחסו לו באישום השני. לעומת זאת, זוכה המבקש, מחמת הספק, מהעבירות שיוחסו לו ביתר האישומים.

בהרשיעו את המבקש באישומים הראשון והשני, נסמך בית-המשפט בראש ובראשונה על עדויותיהן של ס' מ' וש'מ', בהן נתן אמון מלא. בהקשר לעדותה של ס' מ' נקבע כך: "לא לעתים קרובות נתקל בית המשפט בעדות כה מהימנה, אמיתית ומשכנעת כזו של המתלוננת [ס' מ'], עד כי נותן אני לדבריה אמון מוחלט, חד משמעי ובלתי מסויג" (עמ' 9-8 להכרעת-הדין). גם באשר לעדותה של ש' מ' נקבעו דברים דומים: "מהימנות עדותה של [ש' מ'] בבית-המשפט מוצקה בעיני לחלוטין ואינה מעוררת כל ספקות. היה צריך להיות נוכח באולם בית-המשפט ולשמוע את עדותה הרצופה והעקבית של זו הקטנה והמסכנה, כאשר עדותה נקטעה אך עקב התפרצויות בכי שקט וחרישי, שעה שדמעות כאב גדולות זלגו מעיניה וזרמו על לחייה, כדי להתרשם ולהגיע למסקנה עדות אמת מהי" (עמ' 23 להכרעת-הדין). בית-המשפט לא התעלם מכך שס' מ' לא סיפרה על המעשים שהמבקש ביצע בה מיד לאחר שאירעו, וכשזומנה לחקירה במשטרה, בעקבות הגשת התלונה על-ידי ש' מ', אף הכחישה תחילה כי בוצעו בה מעשים מיניים על-ידי המבקש. חרף זאת, קיבל את הסברה של ס' מ' לעניין השיהוי במסירת תלונתה, היינו, שהיא פחדה מפני המבקש וחששה לגורל אמה. על כן, נקבע כי אין בעובדת השיהוי בתלונה מצד ס' מ' וש' מ' וההכחשה ההתחלתית מצד ס' מ' כדי לפגום במהימנות דבריהן.

3. לעומת האמון שנתן בעדותן של ס' מ' וש' מ', דחה בית-המשפט את גרסת המבקש, ובלשונו: "לעומת הגרסה המוצקה, המהימנה והמבוססת של [ס' מ'], הותירה בי עדותו של [המבקש] בבית-המשפט רושם גרוע ביותר, ואינני מאמין כמעט למילה אחת שיצאה מפיו. התרשמתי מ[המבקש] כאדם שקרן ורמאי, בעל כושר מניפולציה לא מבוטל, ותחושת רדיפה עמוקה, לא פחות" (עמ' 15 להכרעת-הדין). בית-המשפט הוסיף וקבע, כי בחומר הראיות מצויות תמיכות של ממש לעדויותיהן של ס' מ' וש' מ'. באשר לעדותה של ס' מ', זו נתמכה בעדות אחיה שסיפר כי פעמים רבות הגיע אל בית המשפחה בשעות אחר הצהריים ומצא את הדלת נעולה מבפנים, ולאחר שדפק על הדלת במשך זמן רב יצא המערער לבוש תחתונים, כאשר ס' מ' הייתה במקלחת או בשירותים. עדים נוספים שהכירו

את המשפחה ושהופיעו בפני בית-המשפט, מסרו כי המבקש נהג להפגין דאגה רבה כלפי ס' מ', וש' מ' עצמה סיפרה כי בהזדמנות אחת הבחינה שהמבקש ליטף לס' מ' את הישבן, ובהזדמנות אחרת מצאה אותו יושב על ס' מ', כשלגופו תחתונים בלבד. בית-המשפט קבע עוד, כי עדותה של ס' מ', לפיה למבקש אשך אחד מוגדל, נתמכה בעדות האם, אשת המבקש, וכי סירובו של המבקש להיבדק בנושא זה במכון הפתולוגי, מהווה חיזוק לראיות נגדו (עמ' 12 להכרעת-הדין). עוד ציין בית-המשפט, כי בתיקו של המבקש נמצאו שתי תמונות בהן צולמה ס' מ' כשהיא מתקלחת, וכן מכתב בכתב ידו, המופנה אל נמענת אלמונית ובו תיאור פורנוגרפי של מעשים מיניים. אשר לעדות ש' מ', בית-המשפט ציין כי עדותה נתמכת בעדות אם הבית של הפנימייה בה שהתה, לה סיפרה על המעשים שבוצעו בה, וכן היא נתמכת בעדותה של חוקרת הילדים, אשר התרשמה ממהימנותה הרבה של ש' מ'. המבקש הורשע, כאמור, גם בעבירות של הדחה בחקירה ושיבוש מהלכי משפט, בשל איומים ברצח שהפנה כלפי אשתו וילדיה במהלך החקירה שהתנהלה נגדו בעבירות נשוא האישום השני. את ההרשעה בעבירות אלו ביסס בית-משפט השלום על עדותה של האישה, ובעיקר על עדותה של ס' מ'.

4. נוכח הרשעתו גזר בית-המשפט המחוזי על המבקש 20 שנות מאסר בגין העבירות באישום הראשון, 10 שנות מאסר בגין העבירות באישום השני, ושנת מאסר בגין העבירות באישום השישי. בית-המשפט הורה על חפיפת עונשי המאסר בגין העבירות שבאישומים השני והשישי ועל כך שארבע שנים מתוכן ירוצו באופן מצטבר לעונש המאסר בפועל שנגזר בגין האישום הראשון, כך שסך הכול יהיה על המערער לשאת ב-24 שנות מאסר.

5. המבקש הביא את השגותיו כנגד פסק-הדין בפני בית-משפט זה (פ"פ 4046/97). בערעורו כנגד ההרשעה העלה המבקש שורה של טענות נגד ממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו בבית-המשפט המחוזי. כך למשל טען, כי ס' מ' העידה שיש לו אשך מוגדל, כתם לידה בישבנו ונפיחות מעל איבר מינו, אך צילום של איבריו האינטימיים, מפריך את דבריה. המבקש הוסיף וטען בהקשר זה, כי ס' מ' לא הזכירה שתי נקודות חן המצויות באיבר מינו, וגם עניין זה מעורר לטענתו ספק במהימנותה. בעניין זה עתר המבקש להגיש לבית-המשפט חוות-דעת של מומחה רפואי מטעמו, אשר לא הוגשה בבית-משפט קמא, ואשר לגרסתו יש בה כדי לתמוך בטענותיו. המבקש טען עוד, כי במועדים הרלוונטיים לאישומים המיוחסים לו הוא היה חסר כוח גברא, והפנה את בית-המשפט למסמך רפואי אורולוגי בעניינו ולעדותה של אשתו, לפיה לא קיימו יחסי מין במשך שש שנים. טענה נוספת שהייתה בפי המערער נגעה לפגמים שונים שנפלו, לגרסתו, בניהול ההליך בפני

בית-משפט קמא. לחלופין, טען המבקש כי העונש שהושת עליו מופרז בחומרתו, וכי לא ניתן משקל ראוי לנסיבותיו האישיות, לגילו, ולמצבו הרפואי הקשה.

6. ערעורו של המבקש נדחה על כל חלקיו. נקבע כי בית המשפט המחוזי ביסס את ממצאיו העובדתיים בסוגיית עבירות המין והאלימות, בראש ובראשונה, על עדויותיהן של ס' מ' ושל ש' מ', בהן נתן אמון מלא. עוד נקבע, כי בממצאים אלה, הנקבעים על יסוד התרשמותה של הערכאה הדיונית מהעדים שהופיעו בפניה, אין ערכאת הערעור נוהגת להתערב אלא במקרים חריגים בהם הגרסה העובדתית שאומצה על ידי הערכאה הדיונית אינה מתקבלת על הדעת. בית-המשפט אף הדגיש כי גרסאותיהן של המתלוננות מצאו תמיכה וחיוזוק בראיות נוספות שהונחו בפני בית-המשפט.

בית-המשפט לא מצא לנכון להיעתר לבקשתו של המבקש להגיש חוות-דעת רפואית. ראשית, נקבע כי לא הונחו בפניו טעמים של ממש המצדיקים את אי הגשת חוות-הדעת לבית-המשפט המחוזי במהלך המשפט. שנית, ממילא, לא היה בחוות-הדעת כדי לשנות מן התוצאה אליה הגיע בית-משפט קמא, נוכח חומר הראיות המהימן אשר שימש בסיס להרשעה. באשר לטענת המבקש לפיה סבל מאין אונות בתקופה הרלוונטית, קבע בית-המשפט כי אין במסמך שהגיש כדי לתמוך בטענתו זו: "תוכנו של המסמך אינו ברור והוא מהווה רישום פנימי בלבד של תלונות המבקש והמלצת רופא מטפל, ולא מסמך שנערך לאחר בדיקה מקיפה וממצה". (עמ' 6 לפסק-הדין). זאת ועוד, נקבע כי מסמך זה אף אינו מתייחס לכלל התקופה בה ביצע המבקש את המעשים שבהם הורשע. בית-המשפט לא מצא ממש גם בטענות המבקש בדבר פגמים שנפלו, כביכול, בניהול ההליך בפני בית-משפט קמא. לבסוף, גם הערעור על חומרת העונש נדחה, נוכח חומרת המעשים, תדירותם, התמשכותם לאורך שנים, והעובדה כי נעשו בשתיים מבנותיו של המבקש.

הבקשה למשפט חוזר

7. המבקש, אשר אינו מיוצג בהליך הנוכחי, הגיש בקשה לקיומו של משפט חוזר. במסגרתה טוען הוא כי במהלך משפטו לא הובאו בפני בית המשפט "עובדות מסוימות ועדויות חשובות אשר היו עשויות לשנות לחלוטין את הכרעת דין וגזר הדין", וכן כי "לא הוצגו בבית המשפט קמא מסמכים רפואיים ועדויות הקשורים למצבו הרפואי". הוא

מבקש, כי הכרעת דינו תיבחן פעם נוספת, כשבפני בית-המשפט יהיו מלוא העובדות והמסמכים הנוגעים לעניינו. בהודעה מיום 10.09.06 פירט המבקש את הראיות אליהן כיוון בבקשתו למשפט חוזר, ואשר כולן מופיעות בחוות-דעת רפואית שנערכה לו בשנת 2003. המבקש טוען כי בחוות-הדעת יש כדי לערער את גרסתה של ס' מ', שכן בבדיקה הרפואית שנערכה לו לא נמצאו הסימנים עליהם היא העידה בבית-המשפט: נפיחות מעל איבר המין, כתם לידה בהיר בישבן מצד ימין, אשך מוגדל ונפוח. המבקש מעלה טענות עובדתיות נוספות ביחס לאורך איבר מינו, אשר חוות-הדעת הרפואית עוסקת גם בו, ואשר לגרסתו יכולה לקעקע את הנחת בית-משפט קמא כי המכתב שנמצא בתיקו מוען לס' מ'.

תגובת היועץ המשפטי לממשלה

8. המשיב מתנגד לבקשה. לדידו, הבקשה אינה מגלה אף אחת מהעילות למשפט חוזר המנויות בסעיף 31 לחוק בתי-המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984. לעמדת המשיב, המבקש אינו מציג כל עובדה או ראיה אשר יש בה כדי לשנות את תוצאות המשפט. באשר לחוות-הדעת הרפואית, טוען המשיב, כי בית-המשפט דחה זה מכבר את הבקשה להגישה, בקובעו כי לא ניתנו טעמים המצדיקים את אי הגשת חוות-הדעת בפני בית-משפט קמא, וכי ממילא אין בה כדי לשנות מן התוצאה המרשיעה. לגופו של עניין טוען המשיב, כי המדובר בחוות-דעת מאוחרת, אשר אינה מתייחסת לתקופה שבה נעשו המעשים בהם הורשע המבקש. הרשעתו של המבקש, נטען, לא התבססה בעיקרה על אימות הסימנים אותם פירטה המתלוננת ס' מ', אלא על האמון הגורף והבלתי מסויג שנתן בית-המשפט בעדותה, לה מצא תימוכין בראיות נוספות. באשר לסימנים עליהם העידה ס' מ', מפנה המשיב לעדות אמה של המתלוננת, אשר אישרה, כי ראתה גם היא שלמבקש אשך נפוח. כמו כן, צוין שאין לשכוח כי המתלוננת היתה בת 12 שנים בלבד בעת שהמערער החל לפגוע בה מינית, ואין לצפות מילדה בגיל כה צעיר אבחנה אנטומית מדויקת. עוד טוען המשיב, כי אין בבקשה יסוד לחשש כי נגרם למבקש עיוות דין בהרשעתו.

ד"ר

9. דין הבקשה להידחות. כידוע, הסמכות להורות על קיומו של משפט חוזר מאזנת בין שני עקרונות: באחד גלומה השאיפה לגילוי וחיפוף האמת, ממנה נגזר הצורך במנגנון דיוני שיאפשר תיקון טעות שנפלה בהרשעתו של אדם. מן העבר השני, ניצב העיקרון בדבר סופיות הדיון, המשמיעה אותנו, כי רק מקום בו קמה אחת העילות הקבועות בסעיף 31(א)

לחוק בתי-המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984, ייעתר בית-המשפט לבקשה למשפט חוזר (השוו [מ"ח 11807/04](#) פלד נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 9.8.05; [מ"ח 5927/03](#) ליוברסקי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 28.2.05; [מ"ח 7929/96 קוולי נ' מדינת ישראל](#), פ"ד נג(1) 529, 559; [מ"ח 7558/97](#) בן-ארי נ' מדינת ישראל נג(1) 433, 444). הבקשה שבפני מנסה להיבנות משתי עילות המצויות בסעיף הנ"ל. הראשונה, היא זו הקבועה בסעיף [31\(א\)\(2\)](#) לחוק בתי-המשפט, ומכוחה מוסמך בית-המשפט להורות על קיומו של משפט חוזר אם "הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון". השנייה, היא זו הקבועה בסעיף [31\(א\)\(4\)](#) לחוק בתי-המשפט, אשר מכוחה מוסמך בית-המשפט להורות על קיומו של משפט חוזר אם "נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין".

10. באשר לטענה בדבר קיומן של ראיות חדשות. אמנם, ראיות המוצגות כבסיס לבקשה לעריכת משפט חוזר, אינן חייבות להיות כאלה "אשר בשעת בירור המשפט לא יכולות היו להיות בידי המבקש או להיות ידועות לו" ([מ"ח 6148/95 עזריה נ' מדינת ישראל](#), פ"ד נא(2) 334, 353; [מ"ח 6731/96 ברנס נ' מדינת ישראל](#), פ"ד נא(4) 241, 248). אולם, מקום בו מדובר בראיות שניתן היה להציג בשלב מוקדם יותר ולא הוצגו, על המבקש – המציגן לראשונה בשלב כה מאוחר ומבקש להיבנות מהן – ליתן הסבר מניח את הדעת באשר לשיהוי בהצגתן (ראו [מ"ח 4365/04](#) פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, לא פורסם, מיום 28.6.06). נזכיר עוד את קביעת הפסיקה, לפיה לא די בהצגתן של עובדות או ראיות נוספות שלא הונחו בפני הערכאה הדיונית, אלא נדרש, שאותן ראיות או עובדות נוספות יקימו תשתית אשר תצדיק חריגה מעקרון סופיות הדיון, וכי הן יהיו "בעלות אותן משקל סגולי – אם כשלעצמן ואם בהצטרפותן לראיות שעל פיהן הורשע המבקש – אשר יש בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט" ([מ"ח 6148/95](#) הנ"ל, בעמ' 353; [מ"ח 7929/96](#) הנ"ל, בעמ' 561; [מ"ח 6731/96](#) הנ"ל, בעמ' 248). סבורני, כי הראיות שמציג המבקש אינן עומדות בתנאים אלה.

במקרה דנן, המבקש מנסה לשוות לחוות-הדעת אופי של ראייה חדשה כאשר לא כך הם פני הדברים. המדובר בחוות-דעת אותה כבר ניסה המבקש להגיש לבית-משפט זה בשלב הערעור. כאמור, בית-המשפט דחה את בקשתו משני טעמים. ראשית, המבקש לא הציג הסבר מניח את הדעת באשר למועד הצגתן של הראיות רק בשלב הערעור, ושנית, נוכח העובדה כי אין בחוות-הדעת כדי לשנות מן התוצאה אליה הגיע בית-משפט קמא.

עתה, שב המבקש ועותר להציג את חוות-הדעת, אך גם היום אין בפיו הסבר מדוע לא הציגה בפני בית-משפט קמא.

אדגיש, כי אף לגופו של עניין, אינני סבור כי יש בחוות-הדעת כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט. **סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות** (נוסח חדש), תשל"א-1971 קובע, כי בית-המשפט רשאי לבסס הרשעה על עדות יחידה של נפגע עבירת מין, ובלבד שינמק מדוע החליט להסתפק בעדות זו כבסיס להרשעה. למידת ההנמקה לא נקבע שיעור, אך עליה להיות ממשית, וכבר נקבע כי "ככל שהעדויות העיקריות 'חלשה' יותר, תידרש הנמקה 'ממשית' יותר" (ראו: ע"פ 993/00 שלמה נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205; ע"פ 6375/02 יורי בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2), 419; ע"פ 3648/04 פלוני נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 15.9.05). עוד נקבע כי תמיכות ראיות לגרסתו של הנפגע, המצטרפות לרושם המהימן שהותירה עדותו, בודאי שיש בהן כדי לספק את דרישת ההנמקה (ראו: ע"פ 993/00 שלמה נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205; י" קדמי על הראיות (כרך א), 162). כאמור, הרשעתו של המבקש לא התבססה בעיקרה על אימות הסימנים אותם פירטה המתלוננת ס' מ', אלא בראש ובראשונה על האמון הגורף והבלתי מסויג שנתן בית-המשפט בעדותה. בית-המשפט גם מצא תימוכין לעדותה של המתלוננת בעדויות אחיה ואחותה שנמצאו מהימנות, בעדויות בדבר יחסו האובססיבי של המבקש כלפיה, ובתמונות של המתלוננת כשהיא מתקלחת אשר נמצאו בתיקו של המבקש, כמפורט בהכרעת הדין. יתרה מכך, כפי שנאמר בתגובת המשיב לבקשה, מדובר בחוות-דעת מאוחרת, אשר אינה מתייחסת לתקופה שבה נעשו המעשים בהם הורשע המבקש. אין לשכוח, כי קשה לדרוש אבחנה אנטומית מדויקת מילדה בגיל כה צעיר כמו זה בו היתה המתלוננת כשהמבקש החל לפגוע בה. יתרה מכך, האם אישרה כי ראתה גם היא כי למערער אשך נפוח. ואם תוסיף לכך את העובדה שבמסגרת החקירה הוצע למבקש להיבדק בנושא זה במכון הפתולוגי, אך הוא סרב בתואנות שונות, כי אז המסקנה הבלתי נמנעת היא כי בדיקה כזו - לו היתה נערכת - לא היתה מעוררת ספק לגבי גרסתה של ס' מ'.

לאור כל האמור, אף לא סברתי כי למבקש נגרם עיוות דין כלשהו, ומכאן החלטתי לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, ג' בתשרי תשס"ז (25.9.06).

ש ו פ ט

אדמונד לוי 54678313-4132/06

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 06041320_O02.doc אז
מרכז מידע, טל' 02-6593666 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה